

SE CUVINE SĂ ÎMPLINIM TOATĂ NEPRIHĂNIREA

Pentru mine este întotdeauna un privilegiu să vin în Casa Domnului. Eu nu am regretat niciodată timpul petrecut în Casa Domnului. În dimineața aceasta însă, am venit aici cu greu. Da, acesta este adevărul. Dar în viață trebuie să trecem și prin asemenea momente! Ba mai mult, nu trebuie să uităm că urmăm și noi.

În dimineața aceasta, îi sunt recunoscător lui Dumnezeu și cred că la fel gândesc și frații și sora mea, pentru că știm că mama noastră este mântuită!

Noi ne așteptăm de mult la această despărțire pentru că mama este bătrână și a avut o viață zbuciumată, în care a născut mulți copii. Când era tânără, mama nu s-a bucurat de ocrotirea de care se bucură mama și copilul azi. Cred că ea a născut dimineața, iar după-amiaza a trebuit să se scoale ca să spele haine și să gătească. Acum însă, mamele stau câteva zile la spital, unde primesc o foarte bună îngrijire. Noi ne bucurăm pentru toate aceste lucruri care vin în ajutorul mamelor și a copiilor noștri.

Acum, mama mea este foarte aproape de moarte... (fratele Branham plânge). De aceea mă simt mai rău în dimineața aceasta, dar am promis că voi fi aici. Eu am spus adesea că ea va pleca și mulți dintre voi sunteți martori la vedeniile spuse.

Odată, am spus că mama era întinsă pe pat și m-a întrebat: „Billy, ce voi deveni eu?”

„Nu știu, i-am răspuns. „Voi ști numai dacă-mi va arăta Domnul!” Și tocmai lucrul acela s-a întâmplat. Dacă mama va pleca, El mi-a ascuns aceasta.

Înainte de moartea tatălui meu, eu am avut o vedenie în care l-am văzut plecând. Când eram încă în lume, am avut o altă vedenie în care l-am văzut pe fratele meu plecând, și el a murit. Howard, eu v-am spus cu doi, trei ani înainte ca acest lucru să se întâmple, că el va pleca dintre noi. Dar El nu mi-a spus nici un cuvânt cu privire la mama, așa că nu știu nimic despre plecarea ei. Medicul mi-a spus că el nu înțelege cum a supraviețuit duminica trecută, pentru că este foarte slăbită.

Eu am discutat cu mama cu o lună în urmă pentru că mie îmi place să fiu sigur în orice problemă, ca să nu fiu luat prin surprindere. Și în dimineața aceea, mama mi-a zis:

„Billy, eu mi-am trăit viața. Nu mai am nimic pentru care să trăiesc. Trebuie să plec. Doresc să plec ca să fiu cu tata și cu ceilalți copii care sunt deja acolo. Eu am început să-i văd adesea.” Și când am urcat-o în salvare ca s-o ducem la spital ca să i se dea glucoză pentru că nu putea să mănânce nimic, i-am spus: „Acum totul este în ordine, mamă!”, la care ea mi-a răspuns: „Mi-e dor să plec”.

„Mamă, dacă mi-ai lăsa o comoară de milioane de dolari sau o casă mare și frumoasă sau orice altceva, nimic nu se poate compara cu mărturia pe care ne-o lași: „Sunt gata să plec!” Aceasta este o comoară pe care banii nu o pot cumpăra.”

Acesta este motivul pentru care stau credincios tuturor lucrurilor pe care le-am predicat. Această nădejde stă ca bun pentru mama mea, pentru mamele voastre și pentru noi toți. Eu nu pot să spun: „Dumnezeule, nu mi-o lua!” deoarece știu că, de îndată ce sufletul ei părăsește acest trup muritor, un alt trup o așteaptă. Ea va fi din nou o femeie tânără și asta în numai câteva minute, după ce pleacă de aici.

Ați observat vreodată ce se întâmplă când se naște un copil în lumea aceasta? Ați văzut cum mușchii lui micuți se contractă și se mișcă? Când el vine în lume, când se naște, primește suflarea de viață (un duh) și devine un suflet viu. Iar atunci când sufletul părăsește trupul, există un alt trup care așteaptă. Vedeți? Mai întâi, Dumnezeu face sufletul și duhul și pentru ele sunt pregătite trupurile. Acesta este

motivul pentru care, atunci când plecăm de aici, ne schimbăm numai locuința: „... *dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică.*” (2Corinteni 5.1). Aceasta este mângâierea noastră.

Acum să ne rugăm: Slăvitul nostru Tată ceresc, ce ne-am face noi în aceste clipe de încercare dacă nu ai fi Tu? Dar nădejdea noastră nu se bazează pe nimic altceva decât pe Sângele și neprihănirea lui Isus! Oh, noi suntem atât de bucuroși pentru că știm că există o Țară dincolo de râu; noi ne bucurăm pentru că știm că, atunci când vom sfârși viața de pe pământ, vom schimba numai locuința și vom merge în acea Țară slăvită, acolo unde nu este nici boală, nici tristețe, nici moarte! Atunci vom fi cu Tine pentru totdeauna; cu Tine și cu cei dragi. Noi Îți mulțumim pentru această nădejde minunată pe care o purtăm în inimile noastre.

Oh, Doamne, mie mi-a fost greu să vin în dimineața aceasta aici și nu că mi-ar fi greu să Te slujesc pe Tine, ci pentru că eram emoționat și mă întrebam dacă voi putea să mă apropiu de acest Mesaj minunat pe care mi l-ai pus Tu în inimă pentru Biserică. Cum m-a luat vrășmașul cu îngrijorarea lui! Dar, cu toate acestea, am ajuns aici, la amvon, în Numele Tău. Și acum mă predau cu Mesaj cu tot în brațele Tale și știu că Tu ești mai mult decât în stare să iei fiecare inimă și să-i dai ceea ce îi lipsește. Noi predăm totul pe brațul Tău – pe noi înșine și serviciul pe care-l ținem în locul acesta. Predau buzele mele, care sunt purtătorul Tău de Cuvânt, și urechile noastre ca postul Tău de ascultare. Binecuvântează-ne, Doamne!

Fă ca toate mamele, tații și toți aceia care vor auzi Mesajul, dacă vei mai îngădui să țină lumea, să devină conștienți că trebuie să se pregătească pentru că, într-o zi, vor ajunge ceasul în care a ajuns mama mea. Eu Te rog, Dumnezeule, ajută-i să se pregătească astăzi pentru aceasta, căci nu există nici un alt lucru mai important în lumea aceasta. Banii nu pot cumpăra Viața; popularitatea nu o pot susține, nimic nu ne poate ajuta, decât Dumnezeu. De aceea, ne ținem de mâna Lui neschimbătoare, pentru că El a spus: „Domnul păzește pașii preaiubiților Lui!” (1 Samuel 2.9) și, ca atare, suferința din viața aceasta este atât de mică comparativ cu slava pe care ne-a pregătit-o El. Este așa cum a spus poetul:

„Truda de pe drum va părea nimic,

Când vom ajunge la capătul drumului!”

Doamne, ajută-ne să pășim înainte spre semnul înaltei chemări, pentru că știm că într-o zi vom păși afară de aici, într-o dulce revedere. Binecuvântează cuvintele noastre. Binecuvântează serviciul din dimineața aceasta. Oh, Tată, și eu am nevoie de ceva în dimineața aceasta, și Te rog să îngădui toate acestea în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Am observat că au fost adunate batiste. Vom ajunge și la ele puțin mai târziu.

Eu vin acum de sus, din Alaska, unde am fost la vânătoare. Voi știți că eu mă folosesc întotdeauna de sezonul acesta ca să mă refac pentru campaniile de Evanghelizare care urmează.

Nervii mei sunt destul de slăbiți și de aceea am nevoie de această perioadă de odihnă, ca să-mi pot îndeplini slujba pe care mi-a dat-o Domnul. Tu nu poți să ai totul pe pământ. Fizic, eu sunt mulțumit, am un trup puternic, dar sistemul meu nervos este slăbit, deoarece eu sunt tot timpul pe linia dintre natural și supranatural, și aceasta mă sfâșie.

Eu nu am încercat să explic niciodată aceste trăiri în fața oamenilor, pentru că ei nu le pot înțelege. Când am fost examinat de medici, ei mi-au spus că nu au mai văzut niciodată așa ceva. Eu nu pot să înțeleg cercetarea lor științifică, dar știu că în mine este ceva ce mi s-a întâmplat într-o zi, când m-am întâlnit cu Hristos și El m-a schimbat.

Mie îmi place să vorbesc despre aceasta pentru că mă întărește. Poate vi se pare ciudat că vorbesc tocmai în dimineața aceasta despre aceste lucruri, dar vreau să

mă liniștesc înainte de a intra în Mesajul din dimineața aceasta. Când am anunțat că voi fi aici, eu nu știam că mama mea urma să se îmbolnăvească.

Eu am anunțat un serviciu și pentru diseară și, dacă va fi cu voia Domnului, îl vom ține. Aș vrea să vorbesc cu păstorul ca să știu dacă este de acord. (fratele Neville spune: „Da, frate.”) În seara aceasta aș vrea să vorbesc despre mesajul „Mângâietorul a venit!”. Deci aceasta este tema de la serviciul din seara aceasta și eu vă invit pe toți să veniți ca să aveți părtășie cu noi.

Cred că primăvara trecută am fost sus, lângă Alaska, în Columbia Britanică, unde Domnul ne-a dat un timp glorios la serviciile ținute. Mie mi-a plăcut totdeauna natura. Se aude bine în spate? Dacă se aude, ridicați mâinile, vă rog.

Mie mi-a plăcut întotdeauna natura. Cine îmi cunoaște familia, știe că mama mea, care acum trage să moară, este indiană. Faptul că m-am întors la Domnul nu a știrbit cu nimic dragostea mea pentru natură. Eu mă bucur întotdeauna în mijlocul naturii pentru că acolo îl pot vedea pe Dumnezeu. Eu nu mă duc în natură atât de mult ca să vânez, cât mă duc ca să fiu singur cu Dumnezeu. Eu vânez singur.

Și atunci când eram acolo, sus, am întâlnit câțiva ghizi. Ei erau colegi din Canada și din alte părți. Voi știți că, înainte ca să poți merge în ținuturile sălbatice, Comisia de Vânătoare te repartizează la un ghid. Astfel am cunoscut un minunat frate creștin, un tânăr pentecostal, care era un vestit ghid în Canada. Soția lui era o creștină adevărată mântuită. El are în jur de patruzeci de ani și are cinci copii, de la optsprezece până la doi ani. El a primit o suprafață de cinci sute de mile pe care trebuia s-o patruleze (din Aloa Road) Acolo, în spate, sunt indieni și ei nu au vrut să se mute. Ei erau foarte aroganți și au pus pancarte pe care era scris: „Dacă intrați aici, va fi vărsare de sânge!” Cu toate acestea, noi am intrat pentru că voiam să vorbim cu ei. La urma urmei, pământul era al lor înainte ca să fie ocupat de noi. Eu m-am simțit bine printre ei primăvara trecută, când le-am vorbit despre Domnul Isus.

Acolo era un bătrân, părintele tribului, care avea aproape o sută de ani. Și eu nu am putut înțelege de ce nu vor să plece din locurile acelea. Ei își îngroapă morții deosebit de noi: îi pun într-un buștean scobit și îi leagă într-un copac. Și atunci când am fost eu între ei, aveau înmormântați doi copilași. Desigur, ei nu voiau să plece. Atunci guvernul canadian a spus: „Dacă nu vor să plece, îi vom scoate cu forța! Îi vom determina să plece!” Oh, parcă nu poți suporta să vezi ce făceau ei acolo, cum își atârnavă copilașii morți în copac.

În primăvara aceea, râurile au venit foarte mari și ne-au blocat drumul încât nu am mai putut merge înapoi, în ținutul unde urma să vânăm urși cenușii. Ghidul meu era acest domn Southwich și împreună cu el era și Eddie Byscal, un lucrător pe câmpul Evangheliei. Domnul Southwich avea un frate bolnav de epilepsie. Domnul Southwich tocmai devenise creștin. El era un cow-boy și voi știți că acești oameni sunt mai duri, dar el era deja creștin de un an. Și el mi-a spus: „Eu am citit cartea ta, frate Branham.” Apoi mi-a vorbit despre ea, făcând aluzie la fratele său. „Oh, dacă ar putea ajunge fratele meu la tine!” Voi știți că în asemenea situații te simți neputincios și tot ce poți face este să te miri de ceea ce auzi!

În Canada oamenii obișnuiesc să poarte caii priponiți de coadă și îi lasă să umble în cordon. Dar în munți nu se poate face aceasta din cauza solului argilos și prăpăstios, pentru că riști să îi pierzi. Acesta este motivul pentru care trebuie să-i paști pe cărare. Și eu eram mai în spate, pe un cal tânăr, încercând să adun caii rătăciți și să-i aduc înăuntru. Atunci am simțit prezența Duhului Sfânt care venise jos. Am dat pîteni calului și am trecut dincolo de cordon, călărind pe urmele domnului Southwich, care conducea grupul.

„Bud!” i-am zis.

„Da, frate Branham.”

„O să mă crezi pe cuvânt?”

„În tot ce spui,” a răspuns el.

„Eu am un „Așa vorbește Domnul!” pentru tine. Du-te, ia-l pe fratele tău de la Fort Saint John (care este la o depărtare de șapte sute sau opt sute de mile) și adu-l aici sus, în șosea!” El locuia într-o colibă veche, în care avea o sobă cu cărbuni și avea mai mulți copii! Și eu am continuat:

„Prima dată când va face o criză de epilepsie, smulge cămașa de pe el și arunc-o în foc, spunând: „Eu fac aceasta în Numele lui Isus Hristos!”

„Voi face tot ce mi-ai spus”, a răspuns el.

Astfel, el a plecat imediat și a trimis pe cineva să-l aducă pe fratele lui acolo, sus. În dimineața aceea, el a trebuit să meargă pe cărare cu niște oameni de la conservare. Fratele lui are două, trei crize pe zi și le are de când era copil. Soția lui era foarte speriată pentru el deoarece, când avea crize, devenea foarte violent și el era un bărbat tânăr și foarte puternic.

Imediat după plecarea lui Bud, el a făcut o criză, iar soția lui, în loc să sară pe geam, cum făcea de obicei, a sărit în spatele lui, i-a smuls cămașa și a aruncat-o în foc, spunând sub ungera Duhului Sfânt: „Eu fac aceasta în Numele lui Isus Hristos!” Acest lucru s-a petrecut primăvara trecută și, de atunci, el nu a mai făcut nici o criză! Eu știu că de multe ori este greu, iar oamenii care nu vor să înțeleagă spun: „Frate Branham, de ce mergi la vânătoare?” Vedeți, ei nu înțeleg, dar nici nu este nevoie să explic aceste lucruri. Eu prind acolo oameni pe care altfel nu i-aș putea prinde niciodată.

Cam cu două luni în urmă (poate nici nu este atâta de atunci), eu am fost trezit într-o dimineață. Cred că am povestit această întâmplare la cei mai mulți din biserică. Mulți de aici au știut aceasta încă înainte ca să se împlinescă.

Într-o vedenie, eu am văzut un animal mare, care semăna cu un cerb. El avea coarne înalte și foarte mari. Și eu am fost nevoit să înconjur o parte argiloasă (cam așa) ca să ajung la el. Era un animal grozav, foarte frumos pentru un trofeu. Și acolo era un bărbat îmbrăcat cu o cămașă verde în carouri. Și, după ce am vânat animalul acela, am auzit un glas care a spus: „Coarnele acestea sunt înalte de 42 de coți.” Era un animal foarte mare, iar pe drumul de întoarcere am văzut și un urs cenușiu foarte mare și el.

Acesta este ursul uriaș. În familia urșilor cenușii există patru soiuri de urși. Unul este cu părul argintiu, acesta este cel mai vestit. Un alt soi este acela care în limbajul băștinaș se numește „Kadish”, care este negru și cu urechea rotundă. Al treilea este ursul cenușiu obișnuit, a cărui culoare este între negru și maro, un urs foarte mare. Și al patrulea este Kodiak, care trăiește numai pe Insula Kodiak și în Alaska de Vest. El este cel mai mare dintre toți urșii. Ursul care are vârful părului argintiu este de culoare neagră și este cel mai periculos.

Eu am împușcat ursul drept în inimă cu o pușcă mică și toți m-au întrebat cum de am reușit să îlucid! Câți dintre cei prezenți m-au auzit spunând această vedenie înainte ca să se întâmple? Ridicați mâna, vă rog! Da, cei mai mulți au știut.

După ce am avut această vedenie, fratele Arganbright m-a chemat să-l însoțesc în Alaska, dar eu m-am simțit îndemnat să merg în altă parte însoțit de Bud, deoarece îi promisesem că voi merge cu el în munți. Când am ajuns în munți, eu i-am povestit soției lui și tuturor celor ce ne însoțeau despre vedenia pe care o avusesem din partea Domnului. Apoi i-am întrebat: „Care dintre voi are o cămașă verde în carouri?”, dar nici unul nu avea așa ceva. Atunci cred că este vorba despre o altă călătorie pe care o voi face. Dar parcă ceva îmi spunea că Domnul va face exact cum a spus, așa că am zis: „Mă gândeam că aceasta este călătoria cu pricina!”

Și noi am pornit în călătorie. În prima zi, am ajuns sus în munți, printre ghețari, acolo unde nu mai sunt copaci. A doua zi am vânat ceva și am găsit o turmă de oi, dar ele nu erau în vedenia mea. Voi, penticostalii, vorbiți de părtășie, dar pot să vă

spun că acolo sus, în munți, noi am avut un timp minunat de părtășie prin Duhul Sfânt, lăudându-l și glorificându-l pe Domnul până la ora unu noaptea! Am avut cu adevărat un timp minunat!

A doua zi, am plecat mai departe, dincolo, în spatele ghețarilor, unde am observat niște berbeci mari. Când i-am văzut, ne-am zis: „Vom merge înapoi mâine dimineață, când se va face ziuă, pentru că ei sunt chiar în drumul nostru!”

Astfel, în dimineața următoare, încă înainte de a se face ziuă, am plecat mai departe, iar pe la ora nouă am ajuns sus, de unde puteam privi dincolo de ghețari. În timp ce urcam, am văzut primul caribu sălbatic. Eu nu am mai văzut niciodată până atunci vreunul (am mai văzut la Lapland unul domestic, dar sălbatic nu am mai văzut niciodată). „Caribu” este numele băștinaș dat renului. De obicei, renii au coarne lopătate care se ramifică într-o ramificație cam așa de lată.

Bud m-a privit și mi-a zis: „Poate...”

„Nu, nu este acesta”, am răspuns eu. Animalul din vedenie nu era un caribu pentru că nu avea coarnele de felul acesta. Dar în dimineața aceea am văzut și un caribu femelă cu un vițel lângă ea.

Fratele Eddie s-a strecurat pe după deal. El este un misionar printre indieni, este un bărbat minunat, care se trage dintr-o familie cumsecade, iar soția lui vine dintr-o familie bună. Cu toate acestea, ei trăiesc printre indieni în colibe de paie și mănâncă unt de alune și melasă și dorm în colibe de paie, unde sunt mușcați de purici și de alte insecte. Ei suferă toate acestea ca să ducă Evanghelia lui Isus Hristos la indieni. Trebuie să ai har ca să poți face așa ceva.

Și eu am stat pe loc în rugăciune timp de două ore, privind vârful înzăpezit al muntelui. Era minunat și mă gândeam: „Doamne Dumnezeule, îngăduie-mi să locuiesc aici în timpul mileniului.” Să vezi muntele acela mare oglindit în apele

lacurilor din jur, oh, nu poți decât să stai acolo și să plângi, să plângi, deoarece numai singur Dumnezeu poate să creeze așa ceva. Nu există nimeni altcineva care să poată face așa ceva.

Și, în timp ce stăteam și priveam acolo, mă gândeam: „Oare unde s-a dus fratele Eddie?” Apoi m-am ridicat și m-am dus la Bud, care stătea și el, bucurându-se de minunata priveliște. Când ne-am ridicat, am văzut camera de filmat a lui Eddie așezată acolo, sus. Pe vârful acelor munți nu există nici o altă vegetație decât mușchii cu care se hrăneau renii. Privind în jos, l-am văzut pe Eddie cum stătea și pândea vițelul de caribu. Ei bine, el l-a împușcat, iar după ce l-am pregătit, ne-am întors pe deal. Eu am coborât destul de jos ca să iau apă.

Și, cum stăteam acolo, mi-am luat binoclul și deodată am văzut animalul meu din vedenie. Când l-am văzut, am strigat: „El este! El este animalul din vedenie!” M-am întors spre Eddie și i-am strigat: „Privește acolo, noi trebuie să ocolim partea aceea de argilă. Oh, singurul lucru care lipsește este cămașa verde cu carouri.” Dar, când l-am privit pe Eddie, am văzut că avea pe el o cămașă verde cu carouri, și am zis: „Eddie, eu am crezut că tu...”

„Frate Branham, nu am știut că o am la mine. Cred că soția mea a pus-o printre haine. Eu am luat azi-dimineață o cămașă curată, dar nu am știut nimic de ea. Cred că soția mi-a pus-o acolo.” Dumnezeu nu greșește niciodată! El este desăvârșit! Acolo era cămașa verde în carouri!

Ghidul mi-a zis: „Frate Branham, eu nu pot să-mi dau seama cum vei putea ajunge la el dacă ocolești...”

„Pe mine nu mă interesează că el este la cincizeci de mile depărtare de mine, eu știu că îmi aparține.” Și am pornit să facem ocolul acelei porțiuni argiloase, dar, oh, era atât de abrupt! Noi am ajuns acolo și am luat acel caribu mare, dar am observat că, în loc să aibă coarne lopătare, avea țepi (eu nu am mai văzut niciodată așa ceva). Vedeți cum face Dumnezeu lucrurile? Apoi le-am spus băieților

să meargă jos și să adune cărnurile și să ne aștepte până coborâm și noi. Fratele Bud a privit în jur și a spus: „Dacă vedenia pe care a avut-o fratele Branham cu privire la fratele meu s-a dovedit a fi adevărată, atunci și vedenia aceasta trebuie să fie adevărată, și ca urmare îți va primi caribul făgăduit, indiferent unde s-ar afla el. Duceți-vă în vale, căci vom coborî și noi imediat ce-l vom vedea.”

Când l-am avut și l-am jupuit, am văzut că numai pielea de pe cap cu coarne și cu carne cântărea 125 de livre (livra = unitate de măsură egală cu aproximativ 0,75 kg).

Bud mi-a zis: „Frate Branham, aș vrea să te întreb ceva: tu spui că coarnele acestea au patruzeci și doi de țoli?”

„Da, domnule,” am răspuns eu.

„Mie mi se pare că au nouăzeci.”

„Nu, au numai patruzeci și doi,” am răspuns eu.

„Am o ruletă în rucsacul de pe șa.”

„În ordine, adu-o și te vei convinge că este așa cum ți-am spus,” am răspuns eu.

„Înseamnă că conform afirmației tale, trebuie să-l întâlnim pe aici pe undeva pe tânărul cu cămașa verde și apoi vei obține și ursul cenușiu cu vârful părului argintiu? Eu trăiesc de mulți ani în munții aceștia, dar nu am văzut niciodată așa ceva.”

„Dar ceea ce ți-am spus este „Așa vorbește Domnul !”

„Tu știi unde îl vei găsi?”

„Nu, am răspuns eu, dar el este pe aici pe undeva, între noi și băieți. Noi puteam vedea până în vale, unde erau băieții.”

„Îl vom găsi,” am spus eu.

„Atunci vom ajunge jos cam într-o oră și jumătate. Dar vrei să spui că vei obține ursul acela uriaș, cu vârful părului argintiu, în zona cuprinsă între noi și băieți?”

„Aceasta este conform Cuvântului Lui,” am răspuns eu.

„Este acolo?”

Astfel, am luat coarneau și am pornit la vale, până am ajuns la ghețari. Când am ajuns acolo era atât de cald încât am fost nevoiți să intrăm între ghețari ca să ne răcorim. Am mers mai departe până în locul unde ieșea apa care curgea pe sub ghețari. Eram deja între bușteni. Acolo ne-am așezat ca să ne odihnim. În timp ce ne odihneam, m-am întors și am privit în jur.

„Privește, Bud, cam la două mile de aici se vede parcă o vacă.”

Bud și-a luat repede binoclul și a privit prin el:

„Frate Branham, nu-i o vacă, ci este un urs argintiu! Privește cum strălucește în

soare!”

„Acesta este,” am spus eu. „Hai, să mergem să-l luăm!”

Și am făcut așa cum am spus! Conform vedeniei, era prea târziu ca să-l mai jupuim, așa că l-am lăsat până a doua zi. Când am coborât în vale, în ziua următoare, Bud mi-a zis: „Și zici, frate Branham, că coarnele acelea au patruzeci și doi de țoli? Dacă au atâta, simt că voi leșina!”

„Nu trebuie să leșini, am spus eu. Dar au patruzeci și doi de țoli, așa cum ți-am spus.”

Mă gândeam că în vedenie... Voi, frații și surorile care ați fost de față când am spus vedenia, știți că v-am vorbit și despre un băiat și m-am gândit că este probabil Billy Paul, pentru că era cam de aceeași vârstă cu el. Vedeți? Dar, când am ajuns în vale, acolo era Eddie îmbrăcat cu cămașa verde în carouri. Eu i-am văzut mâna mică (întocmai ca în vedenie), care se plimba în sus și-n jos pe coarne, așa că am spus: „Uite, Eddie, acele mânuțe pe coarne !” Când a adus ruleta și a măsurat coarnele, am văzut că devine foarte palid și a spus: „Frate Branham, privește aici, au exact patruzeci și doi de țoli, cum ai spus!”

Poate cineva zice: „Frate Branham, de ce spui aceste lucruri la școala duminicală? O fac dintr-un singur motiv: în Vechiul Testament, bătrânii înțelepți și profeții s-au închinat Dumnezeului celui viu, care le-a arătat vedenii. Ei Îl iubeau pe Dumnezeu prin harul Său plin de iubire care se revărsa peste ei. Toți acești înaintași au tânjit după o Țară, după o Cetate care era undeva. Era ceva înăuntrul lor, astfel, și-au părăsit casele și au devenit pelerini pentru că ei căutau o Cetate și spuneau lucruri pe care noi le vedem împlinindu-se astăzi. Dumnezeul care i-a iubit și a făcut pentru ei toate acele lucruri minunate prin harul Său, este același Dumnezeu pe care Îl slujim și căruia ne închinăm și noi în dimineața aceasta, în acest Tabernacol. În inimile noastre este același dor după Cetatea aceea care există undeva și pe care au căutat-o și ei. El face și acum exact ceea ce a făcut cu ei, prin

Cuvântul Său, prin semnele puterii Lui, prin același Duh și prin aceleași profeții. Voi puteți să vedeți aceasta ca fiind o dovadă absolută că Acesta este Dumnezeu și Adevărul lui Dumnezeu.

De aceea, oriunde ar fi acea Cetate măreață, oriunde sunt adunați ei, știu că într-o zi o voi întâlni acolo, în Cetatea aceea, și pe mama mea muribundă și pe Avraam, Isaac, și pe Iacov, pe Daniel, pe Isaia, pe Ieremia, pentru că același har care i-a iubit și i-a salvat pe ei și Dumnezeul care le-a dat lor acele vedenii, este același Dumnezeu care este acum în mijlocul nostru, făcând aceleași lucruri. Este același Adevăr neschimbător! Acesta este adevărul, prietene!

Tată ceresc, noi îți suntem recunoscători pentru că mi-ai dat acele lucruri și știu că Tu ai făcut aceasta ca să mă îmbărbătezi, pentru că știai că va veni un șoc. Eu nu știu, dar Tu le știi pe toate. Ceea ce știu este că nu mai sunt tânăr, nu mai sunt băiețușul care obișnuia să se țină de șorțul mamei, ci am devenit un bărbat de vârstă mijlocie. Oh, cât Te iubesc de mult, Doamne! Oh, cum Te cred, Doamne! Dă-ne har, Te rugăm. Ajută-ne să învățăm Cuvântul Tău ca să-l vadă și alții și să învețe și ei despre Tine ca să Te cunoască. Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Vom citi acum un text pentru serviciul de dimineață. Eu v-am invitat să veniți cu noi și la serviciul de seară, când vom avea Cina, spălarea picioarelor și așa mai departe. Dar, pentru textul din dimineața aceasta, să deschidem Bibliile la **Matei 3.10-15**:

„Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc.

Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine și eu nu sunt vrednic să-l duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.

Acela își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria, și își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.”

Atunci a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat.

Dar Ioan căuta să-L oprească. „Eu”, zicea el, „am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?”

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.” Atunci Ioan L-a lăsat.”

Vreau să iau ca titlu al mesajului meu textul din versetul 15: ***„... Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim toată neprihănirea.”***

De multe ori am fost întrebat de ce a fost nevoie ca un Om ca Isus să se boteze? De ce a fost nevoie ca Acest Sfânt fără pată, Fiul Dumnezeuului celui viu, să fie botezat spre pocăință și mărturie? De ce a fost nevoie ca această Persoană să fie botezată ca orice alt om? **Botezul se face după mărturisire.** El nu avea nevoie să facă mărturisire pentru că era Dumnezeu. Cu toate acestea, vedem că a trebuit să fie botezat „spre pocăință”, deși nu avea nevoie de pocăință deoarece era Dumnezeu cel infailibil care nu poate greși.

„El era în lume și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut.” (Ioan 1.10).

De ce a trebuit să fie botezat Isus? Ați observat ce a spus El? *„... se cuvine să împlinim toată neprihănirea!”* Cu alte cuvinte: „Acest Cuvânt trebuie împlinit! Tot Cuvântul rostit de Dumnezeu trebuie să se împlinească!” Dumnezeu nu poate să spună ceva fără să se împlinească. Când El a spus aceste cuvinte, totul era deja

împlinit. Când El vorbește, în planul Lui, totul este deja împlinit, iar când El exprimă Cuvântul, totul este atât de perfect ca și cum s-ar fi întâmplat deja.

Dacă nici aceasta nu ne dă o bază pe care să ne ancorăm credința, ce am face în dimineața aceasta? Când Dumnezeu spune un Cuvânt, acesta este deja împlinit. Cum este atunci cu făgăduințele pe care ni le-a făcut El nouă? Tot ce a spus El este deja o lucrare terminată – acesta este motivul pentru care atunci când primim Cuvântul în inima noastră, El este deja împlinit, este complet!

Și atunci de ce a fost El botezat? Mulți ne spun: „Păi, El a fost botezat pentru că este un exemplu pentru noi!” Aceasta este adevărat, dar numai până la un anumit punct. Este adevărat, dar nu este tot Adevărul. Vreau să vă citesc pentru aceasta ceva din cartea Exodului 29.4:

„Să aduci apoi pe Aaron și pe fiii lui la ușa cortului întâlnirii și să-l speli cu apă.

Să iei veșmintele: să îmbraci pe Aaron cu tunică, cu mantia efodului, cu efodul și cu pieptarul, și să-l încingi cu brâul efodului.

Să-i pui mitra pe cap, și pe mitră să pui tabla sfințeniei.

Să iei untdelemnul pentru ungere, și să i-l torni pe cap și să-l ungi.”

Vedeți, **marele preot Aaron a trebuit să fie spălat cu apă înainte de a fi uns. Acesta este motivul pentru care Isus, Marele nostru Preot, a fost spălat înainte de a fi uns.** După aceea, a fost turnat peste El acel Ulei ca să-L ungă. Așa cum a fost uns Aaron cu ulei, Isus a fost uns cu Duhul Sfânt, iar Ioan a mărturisit că: „... în clipa aceea (după ce Isus a fost botezat), cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-se în chip de porumbel și venind peste El.

Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea.”

Și Biblia ne spune că Isus a fost uns cu Duhul Sfânt și a plecat din loc în loc ca să facă lucruri bune. Vedeți? El a fost uns. Dar înainte ca să fie uns, a fost nevoie să împlinescă toată neprihănirea. Vedeți, a fost nevoie să fie spălat cu apă înainte ca să vină ungera peste El.

Acesta este un model minunat pentru noi (astăzi), ca preoți ai lui Dumnezeu. Mai întâi, trebuie să fim botezați în Numele Domnului Isus Hristos, spre iertarea păcatelor noastre și abia după aceea vom primi Ungerea, adică darul Duhului Sfânt. Vedeți, mai întâi spălat și apoi uns pentru slujbă. Nici un lucrător nu ar trebui să urce la amvon înainte de a fi botezat în Numele lui Isus Hristos, deoarece numai în Numele lui Isus Hristos există iertare de păcate, pentru că nu a fost dat nici un alt nume oamenilor în care să fie mântuiți. Acesta este motivul pentru care pocăința și iertarea păcatelor trebuie învățate în Numele Lui, începând din Ierusalim până la marginile pământului. Și acolo unde este spălat, coboară și unge Duhul Sfânt. De aceea, fiecare lucrător și fiecare credincios trebuie mai întâi, să fie spălat de păcate în Numele lui Isus Hristos și apoi primește ungera Duhului Sfânt ca să devină o mărturie pentru Dumnezeu.

Hristos este mărturia lui Dumnezeu, pentru că: *„Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine.”* (2 Corinteni 5.19). Și Isus a zis: *„Lasă-Mă, Ioan, căci se cade să facem așa.”* Așa este corect. Cu alte cuvinte, El spunea: „Ioan, tu ești un bărbat puternic, un profet, iar descoperirea pe care ai primit-o cu privire la Mine este adevărată! Tu știi cine sunt Eu, cunoști acest adevăr pentru că slujba ta nu vine de la un om, ci de la Dumnezeu. Tu nu ai învățat-o niciodată de la un om, nu ai învățat acest adevăr nici într-un seminar! Dar la vârsta de nouă ani, te-ai dus în pustie, deoarece ai avut o naștere foarte ciudată. Dumnezeu a început să lucreze cu tine chiar de la nașterea ta. Ba mai mult, profetul te-a văzut încă înainte ca să te fi născut. Tu ești o lumină a acestei zile și știi cine sunt Eu pentru că Dumnezeu ți-a dat în pustie un semn după care Mă poți recunoaște. Tu ai mărturisit deja acest lucru și noi știm fiecare cine suntem. Ne cunoaștem unul pe celălalt. Și este adevărat că este nevoie să fii botezat de Mine. Dar acum lasă-Mă să fac acest

lucru, Ioan, pentru că noi suntem luminile acestei zile și de aceea trebuie să împlinim toată neprihănirea. Prin noi trebuie să fie împlinit tot Cuvântul lui Dumnezeu pentru această zi. Dacă noi suntem luminile acestei epoci, suntem martorii lui Dumnezeu. Și, dacă suntem luminile acestei epoci, sunt atât de multe pasaje din Scriptură care trebuie îndeplinite. Și aceasta depinde de noi; noi trebuie să împlinim toată neprihănirea lui Dumnezeu.”

Și ce este neprihănirea Lui? Cuvântul Lui!

Cu alte cuvinte: „Ioan, tu știi cine sunt Eu. Eu sunt Marele Preot. Acesta-i adevărul. De aceea trebuie să fiu botezat de tine. Noi trebuie să împlinim toată neprihănirea. Eu am nevoie de botezul tău ca să împlinim Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că tot Cuvântul lui Dumnezeu trebuie împlinit. Noi suntem luminile acestei zile și de noi depinde împlinirea Cuvântului. Eu știu că neprihănirea și dorința ta este să împlinești Cuvântul. Aceasta ne revine nouă, pentru că suntem luminile acestei zile.”

Lumina din fiecare epocă trebuie să facă același lucru. Noi știm ce trebuie să fie împlinit. Voi, care sunteți duhovnicești și cunoașteți Cuvântul lui Dumnezeu, vedeți ce a făgăduit Dumnezeu. Cuvântul nu vine ușor, ci trebuie veghere. Voi trebuie să intrați înăuntru ca să aveți parte de El. Noi trebuie să împlinim toată neprihănirea. Da, trebuie să facem aceasta. Isus a recunoscut în Ioan Botezătorul pe profetul adevărat. Cuvântul vorbise despre el și Isus știa că Ioan este profetul aceluia ceas, iar Ioan știa că Isus este Mesia aceluia ceas. Ei aveau o claritate absolută.

Oh, dacă Biserica Dumnezeului celui viu ar putea să înțeleagă în dimineața aceasta că nu trebuie să fie separată prin barierele denominaționale, acea diferență în crezuri și culori, și că putem veni împreună în Numele Domnului Isus, astfel încât să nu existe nimic care să ne poată despărți de Cuvântul adevărat al Dumnezeului celui viu, ca să pășim drept pe linia Scripturii și să împlinim toată neprihănirea lui Dumnezeu în ziua aceasta!

Cred că oricine știe că noi trăim în timpul luminii de seară. Profetul a spus: „... spre seară se va arăta lumina.” (Zaharia 14.7). Deci noi trăim în timpul luminii de seară, așa că ajută-ne Doamne Dumnezeule, să înțelegem aceasta!

Să mergem puțin înapoi ca să privim câteva caractere care au știut ce poziție să ia în timpul în care au trăit, care au suferit batjocura și toate necazurile pentru ca Dumnezeu să-Și poată împlini Cuvântul.

Să-l luăm de exemplu pe Noe și timpul lui. Noi știm ce a făcut el după ce l-a întâlnit pe Dumnezeu și i-a cunoscut planul pentru timpul său. Voi puteți să faceți orice, dacă nu știți ce trebuie să faceți! Vedeți? Trebuie să știți care este voia lui Dumnezeu. Da, voi trebuie să știți care este planul și voia Lui, și acestea le primiți prin descoperire.

După ce primiți descoperirea, nu mai există nimic care să vă oprească!

Noe știa că el nu a primit descoperirea de la vreo școală teologică, ci a vorbit cu Dumnezeu gură către gură. Astfel, a luat cunoștință despre potopul care va veni. El știa că zăgazarile cerurilor se vor deschide și apele vor curge ca râurile, deși aceasta era împotriva descoperirilor științifice din timpul său. Cu siguranță oamenii de știință l-au criticat pe Noe, spunând: „Noi putem dovedi științific că nu există nici un strop de apă sus!”

Ei aveau o civilizație mai dezvoltată decât civilizația noastră, știința lor fiind mai înaltă decât cea de astăzi. Voi știți că Isus s-a referit la zilele lui Noe, spunând: „*Cum era în zilele lui Noe...*” Atunci ei au construit sfinxul, piramidele și alte lucruri asemenea lor, pe care noi nu le-am putea face astăzi. Ei erau foarte înaintați în știință! Aveau culori și alte lucruri pe care noi nu le posedăm astăzi; aveau diferite substanțe de îmbălsămare. În timpul acela au putut să facă mumiile, ceea ce noi nu putem face cu toată știința noastră. Ei erau mult mai departe în știință decât noi! Astfel, puteau dovedi că sus nu există apă.

Dar așa cum erau ei siguri că sus nu este apă, Noe era sigur că există, astfel, după ce a cunoscut planul lui Dumnezeu, a început să construiască arca pentru că știa că ea va fi singurul lucru care va pluti. Pe el nu-l interesa că știința dovedea că sus nu este apă, el credea că dacă Cuvântul lui Dumnezeu i-a spus că va ploua, așa va fi!

Acum pot să mă opresc puțin ca să le spun ceva bolnavilor: Dacă boala voastră este atât de gravă încât medicul spune că nu mai aveți nici o șansă ca să fiți salvați, ce contează aceasta, cât timp Dumnezeu spune: „Vei trăi, pentru că așa vreau Eu!”? Chiar dacă medicul sau vreun om de știință spune: „Religia despre care vorbești tu, Duhul Sfânt, vorbirea ta în limbi și descoperirile tale sunt doar o iluzie a minții!”, dacă va spune că: „Tu nu ești umplut cu Duhul Sfânt! Nu există asemenea lucruri pentru că mii de clerici declară că voi sunteți numai prelucrați, dar nu există asemenea lucruri!”, eu Îl voi crede pe EL.

Unii dintre ei mi-au spus chiar și mie: „De ce nu te unești cu o denominațiune bună ca să-ți folosești influența pentru înaintarea ei?” Chiar dacă unii strigă: „Oh, grupul acesta pentecostal cu care te încurci este format dintr-o grămadă de șarlatani religioși!. Nu există lucrurile pe care le susțin ei, sunt călăuziți de iluziile minții! Nu au ceea ce pretind că au! Noi putem dovedi aceasta!” Stați liniștiți! Ați venit prea târziu, pentru că știm ce posedăm! Noi suntem născuți din nou prin Duhul Sfânt și vedem lucrarea Lui în mijlocul nostru, așa cum este descrisă și în Biblie.

Unii zic: „Dacă credeți în același Duh Sfânt, de ce nu se fac și în biserica voastră aceleași lucrări, doar El nu se poate schimba pentru că este Dumnezeu!” Dar eu vă spun: Indiferent de dovezile științifice pe care le aduc ei; chiar dacă spun că suntem doar niște „emoționați”, că suntem „deviați mintal”, că nu există nimic din această religie mare; că aceasta nu este ceea ce ar trebui să fie de fapt; că suntem doar o „grămadă de eretici”, să nu-i credeți! Să nu credeți aceasta!

Dacă fiica voastră vine de la școală și vă spune: „Mamă, astăzi ni s-a demonstrat că craniul ființei umane este întocmai ca și craniul cimpanzeului!” sau: „Noi am studiat celula și am învățat că toți ne tragem dintr-o singură celulă; că noi suntem

doar niște animale!”, să nu credeți aceasta! Nu contează ce spune cineva. Nu contează ce spune teologul, doctorul, omul de știință sau orice învățător! Voi țineți-vă cu toată tăria de Cuvântul lui Dumnezeu! Nu uitați că noi construim acum, asemenea lui Noe în timpul lui, o Arcă.

Noe știa că trebuie să termine corabia ca să fie salvat el și toți cei care vor crede. El știa planul lui Dumnezeu. În mijlocul tuturor criticilor, el a stat neclintit și a continuat să lucreze la arcă. Astfel, nu contează cât de mult strigă ei și spun că: „Nu există botezul cu Duhul Sfânt!”, „Nu există vindecare divină!” nu uitați că se cuvine să împlinim toată neprihănirea, că suntem într-un timp de încercare, și trebuie să lucrăm mai departe la Corabia Domnului!

Ei spun: „Frate, tu te-ai încurcat cu totul în „botezurile” tale! Nu este obligatoriu să fii botezat în Numele Domnului Isus!”

Îmi amintesc că seara trecută am discutat cu un cuplu drăguț. Acolo era un tânăr care tocmai fusese botezat și credea că există un singur Dumnezeu. El mi-a spus că la o adunare de Business Men, nu a fost lăsat să depună mărturie pentru că nu credea în trei dumnezei. Indiferent ce spun ei, se cuvine să împlinim toată neprihănirea deoarece Cuvântul va rămâne același atunci când Business Men și toate celelalte organizații nu vor mai fi. Da, Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne întotdeauna același! Se cuvine să împlinim toată neprihănirea!

Nu au profețit profeții despre această zi? Țineți minte că și acești critici ar trebui să îplinească toată neprihănirea, deoarece așa trebuie!

Pe Noe nu l-a deranjat ce au spus ei, ci a mers mai departe deoarece cunoștea planul lui Dumnezeu. El știa ce urma să facă Dumnezeu, frate Kidd. El cunoștea planul lui Dumnezeu pentru că stătuse de vorbă cu El. El a crezut Cuvântul lui Dumnezeu și a mers înainte făcând tot ce i-a cerut Dumnezeu! Pe Noe nu l-a interesat critica științei care dovedea că el nu are dreptate, ci a stat neclintit pe Cuvântul Lui Dumnezeu și a lucrat cu toată puterea la arcă! De ce? Aceasta era

sarcina lui, pentru că era un profet! El avea sarcina să rămână pe Cuvântul lui Dumnezeu! Și Noe a rămas pe Cuvânt!

Aceasta este sarcina oricărui profet al lui Dumnezeu: să stea pe Cuvânt! Indiferent ce spune știința, chiar dacă poate să dovedească asta sau cealaltă, se cuvine ca el să împlinească toată neprihănirea!

(Fratele Branham face o scurtă pauză ca să citească un bilețel) În ordine. Am primit un bilet în care mi se spune să mă rog pentru mama: „Roagă-te pentru mama, pentru că medicul tocmai a plecat!” În ordine.

Oh, Doamne, eu stau aici și mă rog pentru mama mea. Dacă va pleca, încredințez sufletul ei în mâinile Tale, Dumnezeule! Aici este un Mesaj care trebuie să meargă înainte, Doamne. Aici sunt oameni care într-o zi, trebuie să stea și ei în fața morții. Ajută-mă, Doamne, pentru că sunt al Tău. Te rog aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Aceasta ne revine nouă! Aceasta îmi revine mie: să împlinesc toată neprihănirea! Mai întâi vine Cuvântul lui Dumnezeu! Nu este nici o dragoste ca dragostea lui Dumnezeu!

Pe părintele Noe nu-l interesa batjocura, pentru că el știa pe ce stă, și astfel a rămas neclintit pe Cuvânt. El și-a construit arca pentru salvarea casei lui, deoarece i-a revenit sarcina aceasta. Așa se cuvenea să facă. Această sarcină îi revine fiecărui creștin: să rămână credincios Cuvântului. Așa este corect. Stai lângă Cuvântul lui Dumnezeu! Cerurile și pământul vor trece, voi veți trece, eu voi trece, bisericile vor trece, organizațiile vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu va trece niciodată! Fii credincios, pelerinule!

În zilele lui Enoh, chiar înainte de potop, profetul Enoh privea spre Noe care construia arca. Enoh știa că el este un tip, un model. El știa că înainte să vină apele potopului, trebuie să dea un exemplu. Astfel, într-o zi a trebuit să facă o plimbare.

Lui i-a revenit să umble cu Dumnezeu. Și în loc să facă plimbarea obișnuită în jurul dealului, Enoh a luat drumul Regelui și oamenii nu l-au mai găsit, pentru că nu mai era pe pământ, ci a pășit în sus pe drumul Regelui. Oh, Dumnezeule, lasă-mă să fiu ca Enoh, și când vine ceasul în care trebuie să iau calea, lasă-mă să găsesc drumul Regelui!

Eu îl pot vedea pe Enoh. Enoh era un profet, el știa ce urma să se întâmple. Astfel, îl pot vedea cum și-a sărutat soția și i-a zis: „Dragă, ne vom revedea mai târziu!”, apoi și-a ridicat copiii, i-a sărutat și pe ei și le-a zis la revedere. A plecat și la fiul și la fiica sa care erau căsătoriți și i-a sărutat și pe ei de adio.

„Unde mergi, tată?” l-au întrebat ei. „Te plimbi puțin?”

„Da, mă duc la plimbare.”

Dar în ziua aceea, el nu a mai luat-o pe vechea cărare obișnuită, ci a apucat-o pe drumul Împăratului și a plecat în slavă. Aceasta îi revenea lui. El nu a vrut să plece, dar se cuvenea să împlinescă toată neprihănirea, pentru că era tipul pentru Biserica de astăzi; era tipul Bisericii care va pleca la plimbare într-una din aceste după-amieze. Noi vom atinge drumul Împăratului și vom merge în veșnicie. Da, atât lui Noe, cât și lui Enoh, le-a revenit sarcina să împlinescă toată neprihănirea.

Acum aș vrea să vă vorbesc despre un alt om: de Daniel. Și el trăia printre batjocoritori. Voi știți că copiii lui Israel au fost luați din țara lor și duși în robia Babilonului timp de șaptezeci de ani. Acolo, ei erau foarte triști. Dar printre ei a fost dus în robie și un tânăr profet: Daniel. Acolo, împreună cu un grup mic de frați, s-au unit și au făcut legământ că Îl vor sluji pe Dumnezeu și că nu se vor întina cu murdăria lumii în care trăiau. Ei nu se vor întina cu carnea împăratului; nu vor bea băuturile lui tari; nu vor participa la petrecerile lui, ci se vor păstra sfinți și curați pentru Dumnezeu, pentru că așa se cuvenea. Daniel era un profet, de aceea se cuvenea să facă aceasta: să stea pe Cuvânt. Orice profet adevărat cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu! Dacă un profet nu cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, nu

este un profet adevărat! Un profet adevărat stă pe Cuvânt! Orice spune Cuvântul, el Îi rămâne credincios! Pentru el nu contează ce spune lumea, biserica modernă sau altcineva din timpul acela, nici ce fac ceilalți: profetul adevărat stă pe Cuvânt! Daniel știa și ce Îl va costa faptul că stă pe Cuvânt. El știa că pentru aceasta va avea un nume rău; că va fi lepădat de ceilalți frați, că va pierde o mulțime de lucruri, dar nu conta aceasta. Apoi, ei au dat o poruncă: toți urmau să se roage unui anumit dumnezeu, iar după ce se rugau acestuia, puteau să se roage cui voiau. Voi știți însă că noi nu putem face compromisuri cu Dumnezeu. Nu există compromisuri cu Dumnezeu! Dumnezeu rămâne tot Dumnezeu. El nu vrea ca noi să fim creștini numai de duminică și numai atunci să-L lăudăm și să I ne închinăm, iar luna să ne spălăm și să ne scuzăm umblând după gândurile noastre: „Poate că am greșit și se cuvenea să fac asta sau cealaltă!” Noi să nu fim așa, ci să stăm ancorați drept pe Cuvântul lui Dumnezeu! Să stăm cu credințioșie pe El!

Ca profet, Daniel trebuia să stea pe Cuvântul adevărat! Acolo era dată o lege care spunea că: „Oricine se va închina altui dumnezeu afară de dumnezeul pe care l-au ales ei...” cu alte cuvinte „Dacă nu colaborezi cu noi, te vom arunca în groapa cu lei.”

Dar se cuvenea ca Daniel să împlinească toată neprihănirea și astfel să nu se închine nici unui alt dumnezeu și să nu se încurce cu nimic din lume. El trebuia să fie numai și numai pentru Dumnezeu! Așa se face că a ridicat jaluzelele, a deschis larg toate geamurile, a îngenuncheat cu fața spre Răsărit și s-a rugat de trei ori în fiecare zi, întocmai cum făcea în toate zilele, cu toată puterea și nesocotind porunca împăratului. El nu a făcut aceasta pe ascuns, ci a lăsat să fie văzut de oricine; nu i-a fost rușine de credința lui.

Așa se cuvine să facă fiecare creștin: să nu se rușineze de credința lui. Pavel a spus: „...slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea, pe care ei o numesc partidă...” (Fapte 24.14).

Vedeți? „Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos...” spunea tot Pavel, „fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede...” (Romani

1.16). Acesta-i adevărul! Să nu vă fie rușine de Evanghelie! Aceasta vă ține în clipele când vaporul se clatină sub vuietul furtunii dezlănțuite și când toate stelele sunt ascunse! Ea vă ține pentru că este Evanghelia lui Isus Hristos!

Daniel era credincios. Se cuvenea ca el să facă aceasta.

Se cuvenea ca și tinerii să fie credincioși după ce au luat poziție pentru Dumnezeu. Lor nu le-a păsat de cuptorul încins din fața lor. Ce le păsa lor de încercarea grea în care se aflau? Ei luaseră poziție!

Oh, Dumnezeule, dacă ar putea să vadă și creștinii de astăzi aceasta! „Îmi voi continua calea cu copiii disprețuiți ai Domnului. Am început cu Isus de aceea Te rog, o, Doamne, ajută-mă să merg până la capăt!” Prin toate încercările, prin necazuri și dureri, prin moarte și tristețe, eu voi lua poziție de partea lui Isus Hristos! Stau neclintit pe Hristos, Stâncă puternică, pentru că toate celelalte baze sunt numai niște nisipuri mișcătoare. Toate celelalte lucruri se scufundă: împărații vor cădea și națiunile se vor destrăma, denominațiunile se vor împrăștia, dar Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne același întotdeauna! Da, se cuvenea ca ei să ia poziție; și se cuvenea ca după ce au luat poziție să rămână pe ea!

Dacă în dimineața aceasta ați venit aici încredințați că Dumnezeu vă va vindeca, și luați poziție pentru aceasta, se cuvine ca niciodată să nu mai mărturisiți ceva contrar! Dacă nu faceți așa, mai bine nu veniți! Așa este. Dacă simți că nu ești pregătit să primești vindecarea lui Dumnezeu, mai bine stai la o parte pentru că altfel faci o batjocură din aceasta. Dacă în dimineața aceasta simți că vrei să iei poziție pentru Hristos, dacă simți ceva, socotește ce te costă pasul acesta, numără-ți oamenii și vezi dacă ești capabil să mergi la luptă. Cercetează-te dacă ești gata! Dacă simți că nu ești pregătit, nu veni! Dar dacă Ceva îți spune: „Aceasta este ziua mea, îmi aparține!” atunci vino! Vino și rămâi pentru totdeauna cu El! Să nu te mai miște nimic! Chiar dacă ești înfruntat de moarte, sau dacă în fața ta se ridică o ceață deasă, ce-ți pasă? Stai acolo! Stai liniștit pentru că: *„Cerurile și pământul vor trece, dar Cuvintele Lui nu vor cădea niciodată.”* Stai pe aceasta, pentru că vei sta cu El! Când spui: „Îl primesc pe Isus Hristos ca

Vindecătorul meu! Cred că El îmi va vindeca în dimineața aceasta trupul bolnav. Ceva m-a îndemnat să vin la biserică și mă aflu aici printre credincioși. Vreau să iau poziție, deoarece cred aceasta! De aceea merg sus să se roage pentru mine. Voi rămâne pe aceeași poziție! Indiferent cât de întuneric se face, voi rămâne pe poziție.” Tu ai luat poziție pentru că așa se cuvine să faci!

Dacă faci o mărturisire trebuie să rămâi pe ea. Așa este corect! Așa se cuvine: să stai cu convingerea ta, ca și creștin, ca și credincios. Nu lăsa ca Satana să te împingă înapoi și încolo, pentru că dacă faci așa, tot timpul ești murdărit. Atunci ești în afara Drumului principal. Tot timpul ești înăuntru și afară. Aceasta este un fel în care nu poți sta nicăieri. Tu nu poți avea încredere în tine însuși, ci trebuie să stai pe Cuvânt și atunci poți să rămâi liniștit! Continuă să stai! Acesta-i adevărul! Noi trebuie să facem aceasta. Așa se cuvine. Ne revine aceasta.

S-a convenit ca și profetul Ilie să ia poziție și să împlinească Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece cunoștea Cuvântul. El a știut că acest episcop (Izabela) s-a amestecat cu toate diferențele lor denominaționale, cu mersul lumii. Dar profetul Ilie a stat pe poziție! El a stat singur și a spus: „...Doamne Dumnezeule, ...au ucis cu sabia pe proorocii Tăi; am rămas numai eu singur și caută să-mi ia viața.” (1 Împărați 19.10). Dar Dumnezeu i-a spus că El mai are și alți bărbați care au rămas pe poziție. Poate nu erau la statura lui Ilie, pentru că el era ținta națiunii. Dar aceasta se cuvenea să facă în mijlocul încercării, în mijlocul batjocurii și a indiferenței. Sarcina lui ca profet al lui Dumnezeu era să ia poziție pentru Dumnezeu și să stea în fața lor.

Se cuvine ca și noi să împlinim toată neprihănirea. Acel bărbat mare și puternic simboliza timpul acesta în care se ridică această religie a Izabelei și toate celelalte lucruri care încearcă să preia totul. Se cuvine ca fiecare slujitor adevărat al lui Dumnezeu să rămână pe Cuvânt indiferent ce spune cineva referitor la aceasta.

Ilie știa că este profet. El a văzut vedenii. Dumnezeu a adevărit faptul că este un profet, așa că pentru el nu a mai contat că frații lui nu l-au recunoscut. Priviți la Israel: acolo erau milioane de oameni care pretindeau că-L slujesc pe IeHoVaH și

cu toate acestea s-au organizat. Ei erau moderni ca astăzi; au devenit moderni. Au făcut compromis cu Cuvântul Său. Aleluia! Dar se cuvenea ca Ilie să împlinească toată neprihănirea. Astfel, el a stat acolo singur și a strigat împotriva răului! Ce conta dacă ei îl ucideau? Se cuvenea să împlinească toată neprihănirea. Răul era în țară! Ei încălcau Cuvântul Scripturii, de aceea sarcina lui Ilie era să împlinească toată neprihănirea; să stea pentru IeHoVaH. Și IeHoVaH a stat pentru Ilie. Amin. Aceasta i-a revenit lui!

Avraam. Se cuvenea ca Avraam să se separe de necredință. Se cuvinea ca fiecare credincios să se îndepărteze de necredință! Se cuvenea ca Avraam să pornească spre o țară singur (el și Dumnezeu), pentru că el era profetul lui Dumnezeu. Lumea nu a înțeles de ce a făcut Avraam o asemenea alegere. De ce și-a părăsit poporul? De ce a făcut un lucru atât de „nechibzuit” încât a pornit să călătorească spre o țară străină unde nu exista apă sau hrană? De ce a plecat prin acele pustiuri sterpe prin care oamenii nu merseseră niciodată? Pentru că era profet, se cuvenea să se despartă de toată necredința și să umble singur cu Dumnezeu. Dumnezeu i-a zis: „Pleacă și eu te voi binecuvânta!”

Când te desparti de toată necredința, Dumnezeu te binecuvântează. Și se cuvinea ca fiecare dintre noi, indiferent de preț, să ne separăm de lumea necredincioasă! *„leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei!” - zice Domnul. „Și Eu vă voi primi!”* Se cuvinea ca noi, ca bărbați și femei ai lui Dumnezeu, să ne ocupăm poziția în acest ceas întunecos în care trăim.

Indiferent ce au gândit cei din jur despre el, Avraam s-a separat de ei. De ce? Pentru că l-a văzut pe Dumnezeu. El a avut o vedenie. Vedenia lui a fost adevărată și s-a împlinit. El știa că Dumnezeu este cu el, de aceea a putut să facă o afirmație atât de „nechibzuită”, cum a făcut. Un bărbat de o sută de ani steril deja, și o femeie stearpă de nouăzeci de ani, să primească un copil! Păi, știința medicală din timpul acela, l-ar fi numit nebun! Dar se cuvenea să creadă aceasta! Aleluia!

Uneori se cuvinea să devii ciudat, dacă aceasta este conform Cuvântului!

Dumnezeu i-a zis: „Avraam!”

„Da, Doamne.”

„Eu sunt Dumnezeul părinților tăi! Eu sunt Dumnezeul veșniciei! Eu sunt El-Shadai! Sunt Sfântul! Pieptul! Eu sunt Dătătorul de tărie! Pe Mine nu Mă interesează că ești bătrân! Ce este aceasta pentru Mine, Avraam? Nu-Mi pasă cât ești de steril sau cât de sterp este pântecul Sarei: Eu îți voi da un fiu!”

„Te cred, Dumnezeule!” a răspuns Avraam. Aleluia!

Biblia spune: *„El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slava lui Dumnezeu.”* (Romani 4.20). De ce? Aceasta îi revenea. El a văzut mâna lui Dumnezeu mișcându-se în putere.

O, Tabernacolule Branham, pe ce Cuvânt vom sta noi în ziua judecății, când am văzut brațul Lui puternic? Noi am văzut puterea Lui, am privit slava Lui, noi am auzit ce a spus El, și nu a dat greș niciodată. Am văzut Persoana Lui, marele Stâlp de Foc, o lumină prezentă aici în sală. Am văzut-o cu ochii noștri, iar știința a făcut fotografia Acesteia. Noi putem să vedem că Mesajul merge înainte, chiar în linie dreaptă. „Dezbrăcați-vă de voi înșivă! Nu vă uniți cu necredința, căci se cuvine să împlinim toată neprihănirea!

Avraam a mărturisit că este străin și călător. Pe el nu l-a interesat nimic de pe pământ, ci a umblat cu Dumnezeu. Aceasta i-a revenit lui Avraam. Voi știți că atunci când s-a luptat ca să-l salveze pe nepotul său, Lot, regii au vrut să facă din el un om mare; după acea mare victorie, regii, frații din denominațiuni, i-au zis: „O, Avraam, vrem să facem un legământ cu tine; vrem să facem așa și așa...”

Dar Avraam a răspuns: *„...nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir*

de ață, nici măcar o curea de încălțăminte, ca să nu zici: „Am îmbogățit pe Avraam.” (Geneza 14.23). Oh, așa se cuvenea să procedeze, pentru că el știa (Aleluia!), că Dumnezeu i-a jurat: „Seminței tale îi dau țara aceasta...” (Geneza 15.18-21), oriunde privești: spre Nord, spre Sud, spre Est sau spre Vest.

Ce contează dacă avem numai cinci sau zece cenți? Dacă avem ce mânca sau nu? Dacă trăim sau murim? Dumnezeu ne-a făgăduit că: „...cei blânzi vor moșteni pământul.” (Matei 5.5). Aceasta se cuvine să facem noi: să trăim și să acționăm în așa fel încât să împlinim toată neprihănirea. Dumnezeu vrea bărbați și femei care să împlinească toată neprihănirea. Desigur **neprihănirea este Cuvântul Său.**

Așa cum am spus la începutul predicii, acesta a fost motivul pentru care a fost Isus botezat. „Bine, dar cum vine aceasta? El, care a pretins că este Fiul lui Dumnezeu, trebuia să fie botezat spre iertarea păcatelor?” Da, a făcut-o! El trebuia să fie spălat pentru că era Marele Preot. El trebuia să împlinească toată neprihănirea. El i-a spus lui Ioan: „Trebuie să facem aceasta, Ioan. Tu știi aceasta și Eu de asemenea o știu! NOI trebuie să împlinim tot ce este scris! Amin! Aleluia!”

Atunci voi apuca pe calea pe care merg puțini: cei batjocoriți pentru Domnul. Mi se cuvine mie să fac aceasta; ți se cuvine și ție, ca slujitor al lui Dumnezeu: să mergem pe calea aceasta strâmtă pe care merg cei batjocoriți ai Domnului, să umblăm pe această cale cucernici, neprihăniți și sfinți; „să punem de-o parte orice păcat care ne înfășoară atât de ușor și să privim la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus Hristos.” Amin! (Evrei 12.4).

Aceasta i-a revenit și lui Avraam când a urcat sus pe munte. Dumnezeu i-a zis: „la băiatul acesta mic pe care ți l-am dat Eu. Tu ai o stă de ani, dar ia-l pe acest copilaș drăguț cu părul creț și urcă-te cu el pe munte, pentru că vreau să-l aduci ca jertfă, deoarece prin el voi face multe națiuni din tine.” Cum se putea realiza aceasta? Se părea că totul este încurcat la Dumnezeu. „Eu îl voi lua pe Isaac și voi binecuvânta fiecare națiune prin el, dar vreau să-l duci sus pe munte și să-l ucizi! Prin sămânța lui Isaac...” Aleluia! „Prin sămânța lui Isaac, Eu voi binecuvânta fiecare națiune de sub ceruri, dar vreau să-l aduci sus pe munte și să-l ucizi!”

Oh, priviți acel tată bătrân, neînduplecat și hotărât în credința lui, urcând muntele cu un măgăruș pe care purta lemnele necesare să facă focul. Oh, Doamne, și micuțul Isaac pășea înaintea Lui! El nu s-a îndoit, prin necredință, ci a rămas credincios făgăduinței lui Dumnezeu! Aceasta se cuvenea să facă el! De ce? Pentru că Avraam și-a zis: „Îl voi primi înapoi ca pe unul venit din morți! Da, sunt pe deplin încredințat că Dumnezeu mi-l poate da înapoi!” Amin! Se cuvenea ca Avraam să împlinească toată neprihănirea! El știa despre ce vorbește. Îl cunoștea pe Dumnezeul lui și știa că El este în stare să împlinească ce a făgăduit! Dumnezeu este în stare să-Și țină făgăduința dată, oricare ar fi aceea, dar se cuvenea ca Avraam să împlinească toată neprihănirea!

Aceasta le-a revenit și ucenicilor la Rusalii: să meargă în camera de sus. De ce? De ce trebuia să facă ei aceasta? Pentru că au întâlnit un Om, un tâmplar cunoscut de lume ca fiind un Străin din Galileea, cu renume rău, „nelegitim”. Dar ucenicii l-au văzut pe acest Om înviind morți; l-au văzut deschizând ochii orbilor; l-au auzit predicând Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu. Ei știau că El este Mesia. Ei au văzut toate semnele făcute în jurul Lui și l-au auzit pe Dumnezeu răspunzând din ceruri! Au văzut Stâlpul de Foc plutind deasupra Lui! Da, ei știau că El este Mesia. Iar când le-a spus că este de trebuință să plece, dar ei să meargă la Ierusalim și să aștepte acolo puterea, l-au ascultat.

„Cât timp?”

„Până atunci...”

„Cât va dura aceasta, Doamne?”

„Numai până atunci...până când veți primi o Putere de sus! Atunci veți fi martorii Mei.”

„Cât va dura aceasta, Doamne?”

„Pentru generația aceasta, pentru generația viitoare și pentru toți aceia pe care-i va chema Domnul Dumnezeu nostru, începând din Ierusalim, Iudeea, Samaria și până în cele mai îndepărtate locuri de pe pământ. Dar vreau ca mai întâi să așteptați, pentru că voi face ceva!”

Se cuvenea ca ei să meargă în camera de sus, pentru că au văzut Puterea Lui. Ei știau că El a murit, știau că este mort. Chiar și stelele și luna au fost martori la moartea Lui, pentru că și ele și-au ascuns fața și nu au mai strălucit. Pământul știa că El este mort, pentru că s-a cutremurat într-o proșternere adâncă. Pietrele s-au cutremurat și vulcanii au erupt: toate știau că El era Mesia. Ucenicii știau că El făgăduise că le va trimite Duhul Sfânt. Ei cunoșteau făgăduința Lui și știau că trebuie să aștepte acolo sus până când va împlini această făgăduință. Ei L-au văzut și știau că a fost mort, dar acum este viu. Ei L-au văzut, de aceea, știau despre ce este vorba. Până când un om nu este convins despre ce vorbește, nu poate să spună prea multe. Dar atunci când știi despre ce vorbești... Dacă te gândești că acest lucru este emoționant, atunci vino și primește această Putere și atunci vei ști despre ce vorbești. Aceasta nu este emoționant! Aceasta este Puterea lui Dumnezeu pe care o primești spre salvare; este Duhul Sfânt. Eu știu despre ce vorbesc! Și oricine L-a primit, știe despre ce vorbește!

Se cuvenea ca ucenicii să îplinească porunca Lui și să aștepte în Ierusalim împlinirea făgăduinței. Astfel, ei s-au dus în camera de sus și au așteptat Rusaliliile, revărsarea Duhului Sfânt. De ce? Pentru că știau că nu-și pot începe slujba până nu primesc Duhul Sfânt. Numai atunci puteau să meargă și să mărturisească despre El. Aceasta se cuvenea să facă Petru după ce s-a întâlnit cu Isus.

În Marcu 16 este scris: *„Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia. Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoșa.”*

Aceasta s-a convenit să facă Petru, deși era un pescar bătrân și fără școală, care nu știa nici măcar să-și scrie numele. Dar într-o zi, în timp ce trecea pe lângă „Poarta

Frumoasă”, pe care a zidit-o Solomon, a văzut un bărbat de vreo patruzeci de ani, slăbit de putere. Ceva a tresărit în inima lui Petru. El a trăit Rusaliile și aveau Duhul Sfânt! Poseda făgăduința lui Isus, așa că s-a convenit să spună: „*Argint și aur n-am...*” El și-a spus mărturia lui: „*Nu am argint și aur...*”

Îmi pot imagina răspunsul: „Pot să primesc orice îmi dai!” Și Petru a zis: „*Atunci, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, ridică-te în picioare și fii sănătos.*” Apoi s-a aplecat și l-a ajutat să se ridice ca să-i întărească credința. Deodată gleznele ologului s-au întărit și a plecat de acolo sărind și laudând pe Dumnezeu.

Aceasta se cuvenea să facă el. Petru trebuia să facă aceasta, pentru că era un ucenic uns. El fusese cu Isus. Toată cetatea știa aceasta, deoarece cu o zi înainte fuseseră duși în fața Sinedriului. Atât Petru cât și Ioan erau oameni neînvățați, dar fuseseră cu Isus. S-a convenit ca Petru să facă aceasta pentru că poseda făgăduința lui Dumnezeu.

„Eu vă voi da putere! Veți călca peste șerpi și scorpii și veți primi orice veți cere în Numele Meu. Dacă veți zice muntelui acestuia: „Mută-te” și nu vă veți îndoii în inima voastră, ci veți crede aceasta, veți avea lucrul cerut.”

Se cuvenea ca Petru să creadă această făgăduință. Aceasta era ceea ce trebuia să facă el, deoarece trăia în ziua acelei însărcinări. Aceasta era Lumina aceluia ceas. Aceasta i se cuvenea lui.

Aceasta i se cuvenea și apostolului Pavel: mai întâi el fusese un prigonitor, dar într-o zi s-a întâlnit pe drumul Damascului cu acel Stâlp de Foc care l-a condus pe Israel prin pustie spre Țara făgăduită. Același Dumnezeu S-a făcut trup și a locuit printre ei, apoi S-a întors înapoi la Dumnezeu și în timp ce îi vorbea lui Pavel acesta se întreba:

„Cum poate fi acesta Iehovah? Cum se poate aceasta? Și totuși iată-L acolo plutind

În același Stâlp de Foc. Doamne, cine ești Tu? Pe cine prigonesc eu?” Și Domnul i-a răspuns: *„Eu sunt Isus!”* Oh, Doamne! El l-a însărcinat pe Pavel și l-a trimis în slujba Sa. Pavel a fost în prezența lui Dumnezeu, a văzut Stâlpul de Foc, l-a văzut pe Acel Isus care fusese odată în Stâlpul de Foc, apoi s-a făcut trup și a locuit printre noi și acum s-a întors în Stâlpul de Foc și l-a însărcinat punându-l în slujba Sa. Aleluia! Nimic nu a mai putut să-l clatine pe Pavel. Aceasta i-a revenit lui, când oamenii luau batiste de pe trupul lui și le trimiteau bolnavilor ca să fie vindecați. Aceasta i se cuvenea lui deoarece știa că este un apostol uns. El a primit viziuni de la Dumnezeu și Domnul a apărut înaintea lui și i-a vorbit. Se cuvenea ca Pavel să împlinească Cuvântul. El era Lumina din ziua aceea; era Lumina Neamurilor. El știa că fusese însărcinat de Dumnezeu și că era Lumina aceluia timp.

Același lucru ni se cuvine și nouă în timpul acesta. Noi știm că tocmai am trecut prin epocile Bisericii; știm că am primit Duhul Sfânt, și aceasta fără nici o umbră de îndoială. Noi știm că avem Lumina Evangheliei: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh!”*

Nu există nimeni în lumea aceasta, nici un preot care să poată sfida acest lucru. Până unde merge această făgăduință? *„Făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”* (Fapte 2.38-39). Profetul a zis: *„Dar spre seară se va arăta lumina....”* (Zaharia 14.7). Da, lumina Evangheliei se va întoarce spre seară. Așa cum același soare care răsare în Est spune în Vest, Lumina se întoarce din nou în zilele din urmă. Iată-ne deci, în zilele din urmă.

Noi am primit Duhul Sfânt, am vorbit în limbi așa cum s-a întâmplat la Rusalii și știm că Îl puteți primi și voi.

Noi știm că îngerul al șaptelea și-a prezentat Mesajul și vedem semnul adevărat. Știm că ura dintre națiuni, semnele și minunile se pot vedea pretutindeni, știm că ne aflăm în timpul sfârșitului. Dumnezeu poartă mărturia, de aceea se cuvine să împlinim toată neprihănirea. *„Un neam se va scula împotriva altui neam,*

strâmtorări...” și multe alte lucruri de care rămânem mirați când le auzim. Oh, dacă ați putea primi această Putere!

Noi trăim în ultimul ceas, suntem în epoca Bisericii Laodicea. Fiecare mesager a adus mesajul epocii sale, iar noi suntem la sfârșitul epocii Laodicea și vedem că Dumnezeu și-a legitimat Mesajul prin semne și minuni. Nimeni nu poate să tăgăduiască aceasta. **Acum El este aici! Este în Biserică; este în oameni! Nimeni nu poate să tăgăduiască aceasta, pentru că noi știm că El este aici! De aceea se cuvine să luăm Cuvântul Său și să împlinim toată neprihănirea! Aceasta se cuvine pentru noi! Aceasta ne revine nouă: să împlinim fiecare Cuvânt pe care L-a vorbit El.**

Biserica din timpul acesta este slabă. Noi suntem dezbinați prin neînțelegerile sectare. Frățietatea este împărțită: metodiști, baptiști, prezbiterieni, unitarieni, trinitarieni și altele. Noi suntem împărțiți, dar așa trebuie să fie.

Când se întâmplă aceasta, vine un Mesaj! Noi știm că Acesta este același Stâlp de Foc care a condus Israelul; știm că aceeași slujbă care L-a însoțit pe Isus Hristos prin Același Stâlp de Foc care L-a uns, însoțește acum Biserica Sa. Știința a dovedit-o, dar noi nu avem nevoie de această dovadă. Dumnezeu a dovedit-o! Noi avem nevoie de slujba lui Isus Hristos ca să potrivească acea piatră din capul unghiului pentru ca Biserica să ajungă exact cum a fost atunci când a plecat Isus.

Națiunile se destramă,

Israel se trezește.

Semnele profețite de profeți.

Zilele neamurilor sunt numărate,

Cu necazuri împovărate;

Întoarceți-vă oh, risipiților la ai voștri.

Noi suntem în zilele din urmă, de aceea se cuvine să împlinim toată neprihănirea!

Amintiți-vă că Isus a spus: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla și în zilele Fiului omului.*” (Luca 17.28). Vă amintiți aceasta? (Adunarea răspunde: „Amin!”). În ordine. Cum era în zilele lui Lot? Ce semn a dat El? În zilele lui Lot au existat trei categorii de oameni. Este adevărat? (Adunarea răspunde: „Amin!”). Acolo erau: necredinciosul, credinciosul formal și credinciosul adevărat. Fiecare dintre ei a primit un mesager. Este adevărat? Cine l-a vizitat pe Avraam în timp ce stătea sub stejarii lui Mamre? Ce s-a întâmplat acolo? Au venit doi îngeri care s-au dus la Sodoma. Acești bărbați s-au dus acolo jos și i-au învățat pe oameni pocăința: să se întorcă la Dumnezeu. Dar ce s-a întâmplat? Numai trei au ieșit afară: Lot și cele două fiice ale lui. Nevasta lui s-a transformat într-un stâlp de sare. Numai trei au ieșit afară când a venit acest Billy Graham modern și le-a adus mesajul acolo jos.

Noi vedem acest lucru întâmplându-se astăzi: biserica nominală a primit un mesager care merge înainte predicând. Dar acolo (la stejarii lui Mamre), a mai venit Unul care a rămas cu Avraam și cu biserica aleasă și le-a dat un semn. Noi știm că acesta este adevărul. Știm că acesta este un fapt real. El a stat cu spatele către cort și a spus cine este Sara, ce este în inima ei și care îi este necazul. El a adus un mesaj exact și Avraam a știut imediat că El este Dumnezeu. De aceea imediat după ce a vorbit, Avraam l-a numit „Elohim”, un Mesager în trup omenesc care aducea un mesaj pentru Sodoma și Gomora.

Se cuvine ca atunci când vom vedea împlinite toate lucrurile despre care ne-a spus Isus, să împlinim toată neprihănirea. Se cuvine să-L credem pe Dumnezeu pe Cuvânt! Credeți aceasta? (adunarea răspunde: „Amin!”) Atunci acceptați acest Adevăr!

Unii îmi spun: „Frate Branham, tu ești în afara denominațiilor!” Este adevărat!
Îngăduiți-mă, vă rog!

„Păi, ar fi mai bine dacă ai colabora cu ele.”

Îngăduiți-mă așa. Noi suntem poporul Lui, profeții Lui, înțelepții Lui, de aceea se cuvine să împlinim toată neprihănirea. Haideți să facem aceasta în timp ce stăm cu capetele plecate.

Națiunile se destramă,

Israel se trezește.

Semnele pe care Biblia le-a vestit.

Zilele neamurilor sunt numărate

Cu necazuri împovărate.

Întoarceți-vă, oh, risipiților la ai voștri!

O zi de răscumpărare se apropie

Inimile oamenilor cedează de frică

Fiți umpluți cu Duhul!

Lămpile voastre să fie curate!

Uitați-vă în sus -

Răscumpărarea voastră este aproape!

Proorocii falși mint

Și adevărul lui Dumnezeu Îl tăgăduiesc:

Că Isus Hristos este Dumnezeu nostru.

Dar noi vom păși unde au călcat apostolii.

Căci ziua răscumpărării este aproape.

Inimile oamenilor cedează de frică.

Fiți umpluți cu Duhul!

Aveți lămpile curățate și umplute!

Uitați-vă în sus căci:

Răscumpărarea voastră este aproape!

În timp ce stați cu capetele plecate, se cuvine ca în dimineața aceasta să vă predați viețile lui Hristos! V-a vorbit El vouă? Dacă da, ridicați-vă mâinile spre El și spuneți: „Îl accept pe Hristos! Se cuvine ca în dimineața aceasta să-I dau Lui totul: voința mea, inima mea, totul, de aceea îmi ridic mâna și spun: „Doamne Isuse, fii milostiv cu mine! Am nevoie de Tine! Oh, câtă nevoie am de Tine! Am nevoie de Tine în fiecare clipă! Oh, Salvatorul binecuvântat, vin la Tine cu toată ființa mea! ”

Am nevoie de Tine! Oh, am nevoie de Tine!

(Cum ar fi dacă v-ați afla acolo unde e mama mea acum?)

Am nevoie de Tine, în fiecare ceas!

Oh, binecuvântează-mă acum, Mântuitorul meu

Eu vin la Tine!

Am nevoie de Tine

O, Doamne, noi avem nevoie de Tine!

Oh, binecuvântează-mă acum.

(Doamne, am nevoie de Tine mai mult decât oricând!)

Dar eu vin la Tine!

Tată ceresc, noi pribegim prin această vale, dar Tu ne-ai făgăduit că: „Nu te voi lăsa! Nici nu te voi părăsi! Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra!”

Așa vin eu la Tine!

Doamne, dacă în locul acesta este cineva care nu este în ordine cu Tine; sau dacă este cineva care se află pe cărarea pe care merge mama mea acum, Te rog să-l ajuți să depună această mărturie! Pentru că aceasta ne revine nouă.

Noi suntem la capătul drumului; suntem în Epoca Bisericii Laodicea. Acum vedem un Mesaj; pe unii care-l resping și pe alții care-l susțin. Dar vedem și Prezența Domnului care legitimează faptul că El este Același ieri, azi și în veci. El este Același ca în zilele lui Lot, ca în zilele când a fost în trup în mijlocul nostru și ca acum.

Ajută-i să Te primească acum ca binecuvântatul lor Mântuitor. Îngăduie aceasta, Doamne, căci o cer în Numele lui Isus. Amin.

Oh, binecuvântează-mă acum,

Mântuitorul meu!

Eu vin la Tine!

Mult iubitul meu Domn,

Ispitele își pierd puterea

Cu adevărat, Doamne,

Când Tu îmi ești aproape.

Eu am nevoie de Tine,

Oh, eu am nevoie de Tine!

Dacă ai luat-o pe mama la Tine, odihnește-i sufletul în ceruri. Îngăduie aceasta!
Îngăduie aceasta, Doamne!

Mântuitorul meu, eu vin la Tine!

Ascultă-ne, oh, Tată Dumnezeule, căci se cuvine să împlinim toată neprihănirea. Noi știm ce spune Cuvântul, nu suntem în întuneric! Știm ce ne-a făgăduit Cuvântul! Ajută-ne Doamne să împlinim toată neprihănirea. Împlinește Cuvântul Tău și fă ca fiecare credincios din locul acesta să fie plin de credință, acum când ne apropiem de bolnavi. Tuturor ne place să trăim, Doamne, dar mai întâi de orice, dorim să avem Viața veșnică pentru Lumea care va veni. Ascultă-ne Tată, acum când adunarea se roagă și în special bolnavii și nenorociții.

Aș vrea să știu dacă se află printre noi străini care nu au mai fost niciodată în Tabernacolul Branham și dacă aceștia sunt bolnavi și privesc spre Domnul pentru ajutor?

În timp ce stați cu capetele plecate, vreți să ridicați mâna toți cei care sunteți străini, care nu mă cunoașteți și pe care nu vă cunosc, dar care ați venit la Hristos după ajutor? Ridicați mâna. Înțelegeți? Domnul să vă binecuvânteze! Și pe tine, și pe tine. Acolo sunt câțiva. Voi trebuie doar să credeți. Acest Mesaj nu răsună în

zadar! El este Cuvântul lui Dumnezeu.

Doamna, (rămâneți cu capetele aplecate) suferă de o boală de inimă. Se numește Nance și este din Madisonville, Kentucky. Acesta este adevărul, nu-i așa, doamnă Nance? Dacă este adevărat, ridică mâna. Vedeți în ce timp trăim, prieteni? (Adunarea spune „Da!”). Eu nu o cunosc pe femeia aceasta, nu am văzut-o niciodată, dar ce este acesta? Un semn al Evangheliei ca să mă puteți crede. Doamnă, crezi că sunt profetul Lui? Crezi? Totuși, nu ne cunoaștem. Nu te cunosc, dar ți-am spus numele corect, nu-i așa? Dacă tot ce am spus este adevărat, fă un semn cu mâna spre audiență. (Adunarea se bucură).

Cine poate face aceasta? Isus din Nazaret. El o face ca să puteți recunoaște că sunt profetul Lui și că spun adevărul. Se cuvine să-L credem! O femeie din Biblie s-a atins de haina Lui și El S-a întors și i-a spus despre scurgerea de sânge pe care o avea și despre faptul că este vindecată.

Doamna care stă lângă tine, are și ea o boală de inimă. Acesta-i adevărul. Eu nu o cunosc nici pe ea. Voi știți că nu o cunosc. Înțelegeți? Dar Dumnezeu o cunoaște. El îi cunoaște necazul. Doamnă Allen, crezi că Dumnezeu te poate vindeca? (femeia răspunde: „Amin!”) Dacă acesta ți-e numele și necazul ridică mâna! (Adunarea se bucură).

Doamna care stă acolo, doamna Bennett. Voi toți sunteți din același loc. Ea suferă de o boală de rinichi. Crezi din toată inima că poți fi vindecată! Crezi doamnă? Ridicați mâna și spuneți: „Eu Îl primesc pe El!” Apoi puteți pleca acasă și să vă faceți bine. Oh, dacă ai putea crede! Și voi care veniți din Kentucky, din orașul Madisonville.

Acolo în spate stă doamna Bone. Ea este din Madisonville și acum mă privește. Locuiește chiar în Madisonville și deasupra ei stă un înger. Numele ei este Bone și are sinuzită și o tuse astmatică. Dacă este adevărat, ridică mâna, doamnă. Crede în Domnul Isus Hristos și du-te acasă sănătoasă.

Boală de gât, domnule. Crezi că Domnul Isus te poate vindeca de această boală?
Fii vindecat! Ai credință în Dumnezeu!

Doamna Hopkins, este o femeie de culoare din Chicago. Eu nu te cunosc, nu te-am văzut niciodată în viața mea, dar fii vindecată de această boală de nervi și de sinuzită. Crede și pleacă vindecată!

Doamna Hanes din Columbus, Ohio. Crede în Domnul Isus Hristos, și poți pleca vindecată.

Noi suntem la capătul drumului. Credeți aceasta? (adunarea răspunde: „Amin!”)
De aceea se cuvine să împlinim toată neprihănirea. El a făgăduit toate aceste lucruri. Noi suntem aici. Credeți aceasta?

Ei bine, puneți-vă mâinile unul peste altul căci vreau să vă pun o întrebare. A făgăduit Isus aceste lucruri pentru zilele din urmă? Spuneți „Amin!” - adunarea răspunde: „Amin!”

Este la fel ca în zilele lui Lot. *Ba mai mult: „Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”* Și mai mult: *„Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred: dacă își vor pune mâinile peste bolnavi aceștia se vor vindeca.”* Amin. Sunteți gata să vă ocupați poziția de credincioși? Amin. Deci se cuvine să împlinim toată neprihănirea. Aceasta este neprihănirea lui Dumnezeu. Când sunt batiste, îmi pun mâinile peste ele în Numele Domnului Isus Hristos și vă ating pe voi. Eu știu că Duhul Sfânt este aici. El este Același ca și în timpul lui Pavel, și dacă credeți veți fi și voi vindecați. Eu cred că Același Duh Sfânt este prezent aici în dimineața aceasta, legitimându-Se pe Sine. Mesajul din ultimele zile ne-a arătat că marele Duh Sfânt S-a descoperit într-un trup de carne pentru a-Și face lucrarea. În dimineața aceasta am stat în mijlocul vostru sub o mare tensiune și cred că vă dați seama ce veste voi primi când plec de aici. Cu toate acestea, se cuvine să împlinim toată neprihănirea.

Dumnezeu a pus în inima mea acest Mesaj iar ție, ca și creștin, îți revine sarcina să-l crezi. În timp ce aveți mâinile puse unii peste alții, nu va mai exista nici o persoană bolnavă în mijlocul nostru, condiția este să vă ocupați locul.

Tată ceresc, îți aduc înaintea ta această audiență. Doamne, Dumnezeule, eu cred că oamenii pot să vadă acum că se cuvine să facem acest lucru. Se cuvine ca un profet să stea credincios pe Cuvântul lui Dumnezeu; se cuvine ca un creștin adevărat să-și ocupe locul în Biserică; se cuvine ca bolnavii să creadă Cuvântul lui Isus Hristos care a spus: *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred: dacă își vor pune mâinile peste bolnavi, se vor vindeca.”*

Ar fi trebuit să chem un rând de rugăciune, dar mesajul pe care l-am primit prin telefon m-a zguduit profund. Oh, Tată Dumnezeule, Cuvântul Tău spune că se cuvine să împlinim toată neprihănirea. Ajută-ne pe fiecare în parte să facem aceasta!

Duhul Sfânt este aici dovedind că este printre noi. Lasă ca puterea lui Dumnezeu, mărturia Duhului Sfânt să miște inimile acestor oameni chiar acum și să le dea o puternică încredințare, cum a avut Daniel, Noe, Enoh, Ioan, Petru, Pavel, Isus, Avraam. Ajută-i să creadă că se cuvine să credem în vindecarea divină care este revărsată în semnele și minunile pe care le vedem în marea trezire care a venit în mijlocul oamenilor prin Duhul Sfânt care a coborât printre noi. Ei au vorbit în limbi, au proorocit și au posedat toate aceste mari daruri, săvârșind semne și minuni. Îngerul Mesajului, îngerul acestei epoci ni s-a descoperit prin Duhul Sfânt pentru a ne aduce acest Mesaj. Noi vedem că totul este împlinit. Îl vedem luând ființele noastre și transformându-le din ființe umane în martori ai lui Dumnezeu, care să vorbească despre aceste semne și minuni misterioase. Când privim toate aceste lucruri, suntem conștienți că se cuvine să împlinim toată neprihănirea.

Lasă ca Puterea lui Isus Hristos să umple această clădire de credința divină, ca să fie vindecată fiecare persoană și eliberată de orice boală sau demon.

Ca slujitor al Tău, îl învinuiesc pe Satan care m-a presat toată dimineața încercând să mă facă să plec de la acest amvon, dar prin harul lui Dumnezeu, eu am stat aici.

Toți acești bolnavi sărmani, suferinzi și muribunzi stau în așteptarea Ta. Satan, ieși afară din ei! Îți poruncesc în Numele Dumnezeului Celui viu, Isus Hristos, să te depărtezi de acești oameni și să nu-i mai superi pentru că stau aici la fel ca evreii în ceasul încercării, ca să-și ocupe locul și astfel să fie vindecați. Prin Numele lui Isus Hristos, acuz orice boală și demonii din această adunare care au venit să-i îmbolnăvească pe acești oameni și le poruncesc să-i părăsească!

Stând cu capetele plecate și cu inimile îndreptate spre Dumnezeu, vom cânta o cântare. „Credința mea privește sus la Tine.”

Dorința mea este să nu vă îndoțiți, ci să credeți din toată inima. Aceasta se cuvine să facem. Câți creștini sunt aici? Ridicați mâinile și spuneți: „Amin” (adunarea sune: „Amin”)

Câți sunteți credincioși? Spuneți: „Amin”.

Câți v-ați pus mâinile unii peste ceilalți? Spuneți: „Amin”. Atunci se cuvine să împliniți toată neprihănirea!

Credința mea privește sus la Tine

O, Miel al Calvarului!

Mântuitor divin, ascultă-mă acum în timp ce mă rog.

la de pe mine toate păcatele

(păcatul este necredința),

Oh, lasă ca din această zi să fiu cu totul al Tău!

În timp ce calc prin labirintul întunecos al vieții

Și când mâhnirea se întinde în jurul meu,

(Dumnezeule, fii Călăuza mea acum).

Fii tu Lumina mea,

Fă ca întunericul să se transforme în zi.

Șterge toate lacrimile tristeții,

Și niciodată să nu mă lași să rătăcesc departe de Tine.

În timp ce stăm cu capetele plecate, mă gândesc că scumpa mea mamă bătrână a trecut din viața aceasta în timp ce eu predicam. Fie ca ecoul glasului meu să răzbată prin defileurile mari ale cerului.

Îmi amintesc că zilele trecute ea mi-a spus: „Billy, tu m-ai hrănit, mi-ai plătit chiria și mi-ai achitat nota de curent.” Apoi a continuat: „Știi, dragul meu, când erai doar

un băiețuș, eu ieșeam afară prin vreme rea, am tăiat lemne și am făcut foc ca să-ți fie cald. Am gătit pentru tine ce am avut în casă.” O văd stând acolo cu mâinile ei bătrâne și slăbite, care mi-au spălat hainele murdare, conștient că sunt neputincios și nu pot să fac nimic pentru ea. Eu i-am zis însă: „Mamă, predau sufletul tău neprihănit în mâinile Dumnezeului Celui viu!”

Acum ea a plecat. Frații mei sunt tot ce mi-a rămas. Dacă a plecat, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, iar dacă este încă între noi până diseară, prin harul lui Dumnezeu voi fi din nou aici la amvon ca să-mi împlinesc slujba căci se cuvine să împlinesc toată neprihănirea.

Predau acum serviciul scumpului nostru frate păstor Neville.

- Amin -